



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 286 ΔΡΧ. 200

ΑΜΕΣΟΣ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Κάθε χρόνο στις 27 του Ιούλη στο χωριό Τέρνοβο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, κοντά στη Μπίτολα, γίνεται συνάντηση των Μακεδόνων Πολιτικών Προσφύγων που κατάγονται από την ελληνική Μακεδονία.

Σε αυτή τη συνάντηση παρευρέθηκε φέτος και ο σ. Ζαφειρόπουλος γραμματέας της Κ.Ε της ΟΑΚΚΕ, καλεσμένος από τον Σύλλογο των Μακεδόνων Πολιτικών Προσφύγων.

Η συνάντηση του Τέρνοβο ήταν μια μεγάλη πρώτη ευκαιρία για την ΟΑΚΚΕ να γνωρίσει τους Μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες από κοντά και να συλλάβει στη ζωντανή πραγματικότητα και στο βάθος του το μεγάλο πολιτικό ζήτημα που βάζουν με την παρουσία τους και τα αιτήματά τους μπροστά σε όλη τη χώρα και τον ελληνικό λαό.

Ήταν εκεί σε μια πλαγιά χιλιάδες άνθρωποι, πρόσφυγες που ζουν με τον πόθο να γυρίσουν στον τόπο τους με τα παιδιά και τα εγγόνια τους, Παρακολουθούσαν τους μακεδονικούς χορούς και τις ομιλίες και δίχως να μιλήσεις μαζί τους δύσκολα θα μπορούσες να νοιώσεις τι γίνεται εκεί.

Μπορέσαμε να καταλάβουμε μόνο χάρη στον Alexander Popovski και στους συντρόφους του και χάρη στη θέρμη με την οποία μας αγκάλιασαν εκείνες τις λίγες μα μακριές στιγμές που περάσαμε μαζί τους. Πρέπει ακόμα να πούμε ότι παρ'όλο που πολλοί πρόσφυγες μιλούσαν ελληνικά η επικοινωνία με τόσους πολλούς και αντιπροσωπευτικούς ανθρώπους θα ήταν λειψή δίχως τη φροντίδα του Παύλου

Βοσκόπουλου, του Ουράνιου Τόξου που ήταν διαρκώς δίπλα μας, μας εξηγούσε και μετάφραζε αδιάκοπα.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Αν θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε με μια λέξη την κατάσταση των Μακεδόνων προσφύγων θα χρησιμοποιούσαμε τη λέξη ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

Πολιτικοί πρόσφυγες υπάρχουν παντού. Εκατομμύρια άνθρωποι σ'όλο τον κόσμο έχουν ξεριζωθεί, έχουν νοιώσει τη βία, την ταπείνωση και την ξενιτιά.

Έθνη ολόκληρα έχουν βρεθεί σε κατάσταση προσφυγιάς και εθνικές μειονότητες έχουν εκκαθαριστεί ή ζουν μέσα στον τρόμο. Ακόμα επαναστάτες και δημοκράτες έχουν εξοριστεί και ζουν περιμένοντας το τέλος ενός φασισμού στη χώρα τους για να γυρίσουν πίσω.

Οι Μακεδόνες πρόσφυγες είναι ταυτόχρονα και ένα εξόριστο τμήμα μιας άγρια κυνηγημένης εθνικής μειονότητας και εξόριστοι εξ αιτίας της επανασταστικής και δημοκρατικής τους δράσης.

Η ιδιομορφία της κατάστασής

τους βρίσκεται στο εξής: ότι οι σύντροφοί τους έλληνες που είχαν την ίδια επαναστατική και δημοκρατική δράση έχουν γυρίσει στα σπίτια τους, έχουν πάψει δηλαδή να είναι πρόσφυγες και έχουν κάθε πολιτικό και κοινωνικό δικαίωμα που έχει κάθε έλληνας πολίτης συν εκείνα τα δικαιώματα που απορρέουν από το γεγονός ότι υπήρξαν αγωνιστές της εθνικής αντίστασης.

Όμως οι Μακεδόνες πρόσφυγες που έδωσαν τον ίδιο σκληρό πολιτικό και κοινωνικό αγώνα δίπλα στους έλληνες συντρόφους τους εξακολουθούν να είναι πρό-

σφυγες. Και εξακολουθούν να είναι πρόσφυγες επειδή είναι εθνικά Μακεδόνες, δηλαδή σαν μέλη μιας εθνικής μειονότητας. Όμως ο κοινός αγώνας στον οποίο συμμετείχαν και για τον οποίο πλήρωσαν με αίμα, καταστροφή, δήμευση και εξορία, ήταν αγώνας για την Ελευθερία και για τη Δημοκρατία στην Ελλάδα και ταυτόχρονα και κατά συνέπεια και αγώνας για τα δικά τους δημοκρατικά δικαιώματα σαν εθνικής μειονότητας.

συνέχεια στη σελ. 4

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ Η ΡΩΣΙΑ

Την ίδια στιγμή που ο σοσιαλφασισμός και ο ομορτισμός εκστρατεύουν ενάντια στην “Ευρώπη του μεσαίωνα και του φασισμού”, στην Ανατολή περισσότερο από ποτέ ανθίζει ο ναζισμός κάτω από την προστασία του ρώσικου στρατοκρατικού μονοπωλίου. Στο κέντρο αυτής της πανσπερμίας των ναζιστικών οργανώσεων βρίσκεται η “Ρώσικη Εθνική Ενότητα”, με ηγέτη τον Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ που δοξάζει τον Χίτλερ ως «το μεγαλύτερο ήρωα της λευκής φυλής». Οι ταυτότητες των μελών της οργάνωσης γράφουν «Όλα για το έθνος» και ανάμεσα στα άλλα καθήκοντα τους είναι η παρακολούθηση όλων των Ρώσων που έχουν σχέσεις ή είναι παντρεμένοι με αλλοδαπούς, για να διαφυλαχθεί, όσο είναι δυνατό, η γενετική καθαροτητα του ρώσικου έθνους. Το κτίριο που χρησιμοποιείται ως έδρα των χιτλερι-

κών νοικιάστηκε από τις τοπικές κυβερνητικές αρχές για ένα κομμάτι ψωμί: «Όμως επιβάλλουμε την τάξη», λέει ο υπεύθυνος Τύπου της ΡΕΕ Αλεξάντερ Ρασίσι, «εδώ δεν υπάρχει εγκληματικότητα, εδώ απαγορεύεται η είσοδος στους μαύρους (σ.σ. “μαύρους” αποκαλούν οι Ρώσοι τους Καυκάσιους). Εμείς δίνουμε τις ιδέες στο στρατηγό Λέμπεντ, καθώς και σε άλλες προσωπικότητες της πολιτικής ζωής». Μέσα στο κλίμα του μεγαλωρώσικου σοβινισμού που καλλιεργείται ανοιχτά, οι ρώσοι ναζί απαιτούν την απομάκρυνση των εμπόρων του Καυκάσου από την αγορά. Η αστυνομία του δημάρχου της Μόσχας Λουζκόφ, διενεργεί “επιχειρήσεις” κατά τις οποίες ξυλοκοπούνται έμποροι από το Αζερμπαϊτζάν, την Τσετσενία και τη Γεωργία. Ο σκίτς Τσετσενία που ισχυρίζεται με περηφάνεια ότι έχει ξυλοκοπήσει με-

χρι θανάτου μαύρους φοιτητές και Εβραίους, λέει: «Κάνουμε πράξη αυτό που επιθυμεί η σιωπηλή πλειοψηφία: Καθαρίζουμε τη Μόσχα». Ο καθηγητής Βίκτορ Πεσβέρτσι, από το Πέτεροπουργκ, εκδότης του χιτλερικού «Ο αγών μου», αναλύει στα βιβλία του πόσο περιττοί είναι αυτοί οι “δίχρωμοι μάσταρδοι”: Εβραίοι, τσιγγάνοι και μιγάδες. Τα ρώσικα δικαστήρια δεν μπόρεσαν, παρ'όλ' αυτά να τεκμηριώσουν κάποιο ρατσιστικό υπόβαθρο στα λόγια του (!) και αφέθηκε ελεύθερος να συνεχίσει το θεάρεστο έργο του. Με θέα το Κρεμλίνο, άνδρες με στολές των Ες-Ες πουλάνε ημερολόγια του Γκαίμπελς και χιτλερικά φυλλάδια. Όλα τα παραπάνω στοιχεία είναι από το περιοδικό Εικόνας του Κόσμου, Μάης '97, τεύχος 4.

Στην Ελλάδα, τώρα, η χιτλερική Χρυσή Αυγή” διατηρεί δεσμούς με

την ΡΕΕ. Στην εφημερίδα της “Χρ. Αυγή”, αρ. φύλλου 147, 22-27/3/96, γράφει κάτω από τον τίτλο «Ένα νέο κίνημα γεννιέται: «Ανάμεσα τους και η Ρώσικη Εθνική Ενότητα του Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ με 70.000 μέλη και με κυκλοφορία της εφημερίδας τους μεγαλύτερη από 400.000 φύλλα. Το Κίνημα του Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ ήταν αυτό που πρωτοστάτησε στις μάχες του Κοινοβουλίου» (σ.σ. πρόκειται για την τεράστια προβοκάτσια του Κοινοβουλίου, τον Οκτώβρη του '93, όπου ψευδοκομμουνιστές και ρώσοι ναζί, βαπτισμένοι στην κολυμπήθρα της ορθοδοξίας του Πατριάρχη Αλέξιου, πολεμούσαν τον “αχυράνθρωπο των ΗΠΑ, Γέλτσιν”, κάνοντας πράξη τον εθνικοκομμουνισμό) και είχε νεκρούς και φυλακισμένους από τις συγκρούσεις. Η Ρώσικη Εθνική Ενότητα πιστεύει

συνέχεια στη σελ. 8

ΕΚΛΟΓΕΣ:

ΠΙΟ ΒΑΘΕΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ
ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ Η ΟΛΜΕ

Ο κλάδος των καθηγητών τη φετινή χρονιά, όπως είναι γνωστό, πέρασε την πολύ μεγάλη δοκιμασία μιας αντιδραστικής απεργίας στην οποία τον καθοδήγησε η ηγεσία της ΟΛΜΕ μαζί με τους συνδικαλιστές της ΔΕΕ και τα ψευτοεπαναστατικά δεκανίκια της, τους συνδικαλιστές των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων. Αυτό το αντιδραστικό μέτωπο, που πολιτικά συγκρότησαν δύο κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, και δύο κομματικές φράξιες, του Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ (με εκπρόσωπο τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ Τσούλια) και του Καραμανλή (που δεν είχε εκλεγεί ακόμη) στη Ν.Δ (με εκπρόσωπο την αντιπρόεδρο της ΟΛΜΕ Αντωνάκο) κινήθηκε στη βάση ενός καλά επεξεργασμένου πολιτικού σχεδίου με στόχο να χτυπήσει ουσιαστικά την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Όλοι αυτοί πατώντας πάνω στο υπαρκτό οικονομικό πρόβλημα των καθηγητών ζήτησαν μια τεράστια αύξηση για να δελεάσουν τον κλάδο και να μπορέσουν έτσι να τον παρασύρουν στα αντιδραστικά σχέδιά τους. Δούλεψαν την αντιδραστική μικροαστική ουτοπία των καθηγητών ότι αυτοί επιτελούν μια δουλειά που είναι ξεχωριστή και κατά συνέπεια πρέπει να έχουν ξεχωριστή αντιμετώπιση. Πρόβαλαν γιαυτό το σκοπό το φασιστικό και ρατσιστικό σύνθημα της “αξιοπρέπειας” του καθηγητή που δήθεν κατοχυρώνεται με τις ιδιαίτερες οικονομικές απολαβές του. Χρησιμοποίησαν το τεράστιο ψέμα ότι οι καθηγητές χάνουν με το νέο μισθολόγιο για να μπορέσουν με αυτόν τον τρόπο να κινητοποιήσουν τον κλάδο. Όμως μετά τον πρώτο μήνα και όταν το τερατώδες ψέμα που χρησιμοποιήσαν οι καθοδηγητές της “απεργίας” αποκαλύφθηκε, οι καθηγητές άρχισαν μαζικά να επιστρέφουν στα σχολεία. Μετά από περίπου έναν ακόμη μήνα αυτή η αντιδραστική στο περιεχόμενο και στη μορφή απεργία έσβησε. Οι συνέπειές της μέσα στον κλάδο φάνηκαν αμέσως μετά και το επίσημο τέλος της. Στους συλλόγους σε κάθε σχολείο οι καθηγητές ήταν πια χωρισμένοι. Από τη μια μεριά στους φανατικούς σοσιαλφασίστες υποστηρικτές της απεργίας και από την άλλη στη μεγάλη πλειοψηφία αυ-

τών που είτε δεν συμμετείχαν σε αυτό το έκτρωμα από την αρχή είτε αφού είδαν την κοροϊδία της ηγεσίας της ΟΛΜΕ γύρισαν κάποια στιγμή στο σχολείο πριν από το οριστικό τέλος αυτής της απάτης. Ο κλάδος είχε πια διασπαστεί. Προηγούμενα είχε συντελεστεί ένα εξίσου μεγάλο έγκλημα. Ο κλάδος είχε διασπαστεί και από το λαό. Κανείς εργάτης και κανείς εργαζόμενος σε αυτή τη χώρα δεν ήταν διατεθειμένος να υποστηρίξει τις οικονομικές διεκδικήσεις ενός κλάδου που ήθελε έτσι να κατοχυρώσει την ιδιαιτερότητά του ή την δήθεν πνευματική του ανωτερότητα και την “αξιοπρέπεια” του απέναντι σε αυτόν. Ο λαός όχι μόνο δεν συμμετείχε σε αυτή την κοροϊδία αλλά γύρισε και προκλητικά την πλάτη του στις πορείες που διοργάνωνε η ΟΛΜΕ και που έβαζε επικεφαλής το στραγγαλιστή των εθνικών δρόμων και πολιτικό εκφραστή των πλούσιων αγροτών Μπούτα.

Οι σύντροφοι-καθηγητές της ΟΑΚΚΕ ήταν οι μόνοι που από την αρχή είχαν εχτιμήσει σωστά τις τραγικές συνέπειες της “απεργίας” για τον κλάδο και όπως είπαμε και παραπάνω αντιμετωπίστηκαν με ιδιαίτερα φασιστικό τρόπο από στημένους σοσιαλφασίστες κλακαδόρους. Αυτός ο τρόπος αντιμετώπισης ήταν αναγκαίος για τους σοσιαλφασίστες, αφού η ΟΑΚΚΕ σε όλη τη διάρκεια της ψευτοαπεργίας αποκάλυπτε συστηματικά τα βρώμικα πολιτικά παιχνίδια τους σε βάρος ενός κλάδου εργαζομένων. Αποκάλυπτε και κατάγγειλε το τερατώδες ψέμα ότι οι καθηγητές όχι μόνο δεν έχαναν με το νέο μισθολόγιο αλλά αντίθετα έπαιρναν και αύξηση. Γιατί είναι άλλο να λες χάνω με το νέο μισθολόγιο και άλλο ότι παίρνω αύξηση έστω και μικρή. Οι πληρωμές του Ιουνίου και το ύψος των αναδρομικών που πήραν οι καθηγητές αποκάλυψαν και στους πιο δύσπιστους συνάδελφους την καλοστημένη απάτη της ΟΛΜΕ στο οικονομικό. Αποκάλυπτε τη βαρβαρότητα του συνθήματος της “αξιοπρέπειας” και έδειχνε ότι αυτό οδηγούσε τον κλάδο στη διάσπαση από το λαό. Έριξε τη γραμμή, ότι οι αυξήσεις όχι μόνο στους καθηγητές, αλλά και σε όλους

τους εργαζόμενους, πρέπει να δοθούν βρίσκοντας λεφτά από το χτύπημα των εξοπλισμών, το χτύπημα της μίζας των κρατικών προμηθειών, την απορρόφηση των κοινωνικών κονδυλίων. Πάνω από όλα θα έπρεπε ο κλάδος να ενωθεί με τους μαθητές που αποτελούν το κύριο παράγοντα μέσα στο σχολείο αλλά και με τους γονείς τους. Θα έπρεπε να βάλει ζητήματα όπως η αλλαγή στο περιεχόμενο των σπουδών και στο είδος της παρεχόμενης γνώσης.

Η γραμμή που αυτοί έκφρασαν νίκησε στη συνείδηση των καθηγητών αφού η ζωή δικαίωσε τις πολιτικές τους εχτιμήσεις για αυτήν την απάτη. Μπροστά λοιπόν στη διαδικασία των εκλογών για το συνέδριο της ΟΛΜΕ οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ βρέθηκαν στο δίλλημα της καθόδου ή όχι σε αυτές.

Γιατί όπως εξηγήσαμε και παραπάνω το συνδικάτο βρίσκεται σε μια πορεία σταδιακής φασιστικοποίησης και μέσα στο οποίο έχει τσακιστεί κάθε άλλη φωνή αντίστασης. Σε ένα συνδικάτο που δεν υπάρχουν πια δημοκρατικές διαδικασίες και που η βάση του, απογοητευμένη και αηδιασμένη και νιώθοντας ότι αυτό δεν εκφράζει πια τα συμφέροντά της, παρόλο που η συμμετοχή αυξήθηκε ελαφρά, έχει ουσιαστικά αποχωρήσει. Το κατέβασμά μας ήταν μια απόφαση αντίστασης σε αυτό το μαύρο μέτωπο του ρατσισμού, του εθνικισμού, του αντιευρωπαϊσμού, του σοσιαλσοβινισμού και του σοσιαλφασισμού.

Κατά συνέπεια το κατέβασμά μας δεν είχε το χαρακτήρα της καταμέτρησης των δυνάμεών μας. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει πολιτική δημοκρατία στο συνδικάτο και όπως αναλύσαμε και παραπάνω δεν υπάρχει. Κάτω από συνθήκες που θα επέτρεπαν την ουσιαστική ιδεολογική και πολιτική ζύμωση μέσα στον κλάδο και την πλέρια ανάπτυξη των απόψεων καθενός, ένα κατέβασμα στις εκλογές θα σήμαινε το μέτρημα της απήχησης της γραμμής μας μέσα στους κόλπους των καθηγητών. Όμως ήδη κατά τη διάρκεια της “απεργίας” και μετά από αυτήν κάτι τέτοιο δεν υπήρξε, ούτε καν στοιχειώδικο.

Η ΟΑΚΚΕ έδωσε λοιπόν

μια μάχη σε ένα έδαφος που κυριαρχείται από το εχθρό. Η μάχη αυτή είχε βασικά νόημα μόνο στο λεκανοπέδιο της Αττικής, γιαυτό και το κατέβασμά μας έγινε στις δυο ΕΛΜΕ που προαναφέραμε. Αυτό το συμπέρασμα προκύπτει εύκολα αν κανείς μελετήσει την πορεία της ψευτοαπεργίας. Οι αποφάσεις των ΕΛΜΕ του λεκανοπέδιου έκριναν την πορεία της. Εδώ είναι που παίζονται τα πολιτικά παιχνίδια, δίπλα στα κέντρα των πολιτικών αποφάσεων. Όλοι οι κομματικοί στρατοί παρατάχθηκαν για τη μάχη των διαδηλώσεων και των πορειών στο κέντρο της Αθήνας. Στο μεγάλο Μαξίμου επιχειρήθηκε η προβοκάτσια της αναίτιας σύγκρουσης με την αστυνομία, μιας σύγκρουσης που αν εξελίσσονταν σύμφωνα με τα σχέδια του σοσιαλφασισμού ήταν πιθανό να ήταν διαφορετική η εξέλιξη της ψευτοαπεργίας.

Το κατέβασμά μας έχει να κάνει με την θέλησή μας να αντισταθούμε στη λαίλαπα που σαρώνει τον κλάδο και δείχνει την ανυποχώρητη στάση μας να μην αφήσουμε ένα συνδικάτο να πέσει σύσσωμο στο γκρεμό που το οδηγεί ο σοσιαλφασισμός. Κατεβήκαμε λοιπόν με το ψηφοδέλτιο “Για δημοκρατική ΟΛΜΕ” στην ΕΛΜΕ Πειραιά και στη Ζ’ ΕΛΜΕ και πήραμε συνολικά 11 ψήφους.

Αναφέρουμε αναλυτικά τα αποτελέσματα στη Ζ’ ΕΛΜΕ όπου φαίνονται χαρακτηριστικά οι συσχετισμοί δυνάμεων και αποτελεσμάτων.

Σε σύνολο λοιπόν περίπου 1200 καθηγητών, εγγεγραμμένων και μη ψήφισαν μόνο 402 και έλαβαν:

ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΛΜΕ(ΟΑΚΚΕ)	8
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ(ΣΥΝ)	117
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ(ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ)	92
ΠΑΣΚ	85
ΔΕΕ	18
ΔΑΚΕ	84
ΛΕΥΚΑ	4
ΑΚΥΡΑ	1

Αν λάβουμε βέβαια υπόψη ότι σε όλα τα ψηφοδέλτια οι υποψήφιοι ξεπερνούσαν τους 4-5 και σε μερικά έφταναν και τους 16 (π.χ. “ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ”), ενώ το ψηφοδέλτιο των καθηγητών της ΟΑΚΚΕ είχε μόλις έναν υποψήφιο, που δέχτηκε σε όλη τη διάρκεια της απεργίας έναν άνευ προηγουμένου φασιστικό πόλεμο, καταλαβαίνει ένας δημοκράτης, πολύ περισσότερο ένας επαναστάτης, την ποιοτική και όχι

την ποσοτική αξία αυτών των ψήφων.

Σ’ αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται και η σημασία του κατεβάσματος των καθηγητών της ΟΑΚΚΕ σ’ αυτές τις εκλογές.

Κατεβήκαμε στις εκλογές σαν μια στάση αρχής.

Όμως το πόσο δίκιο είχαμε στις εκτιμήσεις μας για την πορεία του συνδικάτου, φάνηκε στο συνέδριο της ΟΛΜΕ όπου συνέβηκαν τραγελαφικά πράγματα που μόνο η εισοδιστική και ιντριγκαδόρική πολιτική του σοσιαλφασισμού θα μπορούσε να κάνει.

Τα γεγονότα αυτά ήταν τόσο έντονα που δεν θα μπορούσαν να μην απασχολήσουν τον ημερήσιο τύπο για αρκετές μέρες στη διάρκεια του συνεδρίου.

Παρατηρήθηκε λοιπόν το φαινόμενο, ενώ υποτίθεται είχε τελειώσει η ψηφοφορία των συνέδρων, να μη μπορεί να σχηματιστεί το ενδεκαμελές κεντρικό συμβούλιο της ομοσπονδίας και αυτό γιατί;

Την πληροφόρηση έδωσε και ο τύπος: “Έγινε μετακίνηση συνέδρων από παράταξη σε παράταξη έτσι ώστε να αλλάξει ο συσχετισμός των δυνάμεων στο κεντρικό συμβούλιο”.

Συγκεκριμένα μια έδρα της ΠΑΣΚ “έφυγε” (!) και πήγε που αλλού παρά στην ουρά του σοσιαλφασισμού. Μια έδρα δηλαδή την έπαιρνε αρχικά ή η ΔΕΕ (ψευτοΚΚΕ) ή οι ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ (ΝΑΡ, Μ-Λ ΚΚΕ και Τροτσκιστές). Μετά την μετακίνηση των συνέδρων που πρόσκεινταν αρχικά στην ΠΑΣΚ έχασε την έδρα η ΠΑΣΚ και έτσι πήραν έδρα και η ΔΕΕ και οι ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ και πιο συγκεκριμένα όσον αφορά τις ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ποιος άλλος

συνέχεια στη σελ. 7

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 4.800
Εξαμηνιαία: 2.400

ΑΜΕΣΟΣ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Όμως από τη νέα Ελλάδα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και της πολιτικής δημοκρατίας που λίγο πολύ πρόκυψε ύστερα από το 1974 και μετά από δεκαετίες ανοιχτών ξένων επεμβάσεων, φασισμών και μισοφασισμών, λείπουν οι ίδιοι.

Και όχι απλά λείπουν. Καταδικάζονται συνολικά σαν εχθροί της Ελλάδας, σαν διαμελιστές της, σαν εχθροί της ιστορίας της, σαν πράχτορες ξένου κράτους, και ταπεινωτικά αναφέρονται σαν Σκοπιανοί.

Και το χειρότερο δεν είναι ότι καταδικάζονται γενικά, αλλά ότι καταδικάζονται ειδικά από αυτούς που, θεωρούν συντρόφους τους, και που ήταν πολλοί από αυτούς κάποτε σύντροφοί τους, και συμμαχητές τους.

Το μεγάλο έγκλημα με τους Μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες δεν είναι ούτε η εθνική εκκαθάριση, ούτε η εξορία. Το μεγάλο έγκλημα είναι η προδοσία από τα μέσα, από το δικό τους αριστερό, κομμουνιστικό και δημοκρατικό στρατόπεδο, είναι η εγκατάλειψη τους από τη δημοκρατική Ελλάδα και είναι αυτό που εμφανίζεται σαν αχαριστία ενός ολόκληρου έθνους.

Οι ίδιοι οι σύντροφοι Μακεδόνες πρόσφυγες δεν μίλησαν με τόσο σκληρά λόγια. Ήταν πιο πολύ πικραμένοι και αμήχανοι μπροστά σε μια τέτοια εξέλιξη παρά οργισμένοι. Η αληθινή τους τραγικότητα βρίσκεται στο ότι η παλιά δημοκρατική και διεθνιστική τους κουλτούρα και οι πρακτικοί δεσμοί αίματος με τους Έλληνες Εαμίτες και κυρίως με τους Έλληνες του ΔΣΕ δεν τους επιτρέπουν να μισήσουν τον ελληνικό λαό, ούτε την Αριστερά ούτε τη Δημοκρατία γενικά.

Από την άλλη μεριά σαν προδομένοι σπρώχνονται προς τον εθνικισμό του καταπιεσμένου έθνους και είναι αυτός ο εθνικισμός η μόνη τους ιδεολογική "παρηγοριά" και από ένα σημείο και πέρα τους προσφέρει τη μόνη δυνατή εξήγηση.

Άνθρωποι σαν τον Alexander Popofski και τους άλλους πρόσφυγες καταλήγουν στο τέλος και με το δίκιο τους να πιθανολογούν την εξής εξήγηση για ολόκληρη τη συμμετοχή των Μακεδόνων στο ΔΣΕ: ότι δηλαδή ήταν μια προσχεδιασμένη προβοκάτσια. Ότι το ίδιο ίσως το ΚΚΕ τους έβαλε σ' αυτή τη μάχη υποσχόμενο σε αυτούς τα δημοκρατικά εθνομειονοτικά δικαιώματα, και έτσι τους εξέθεσε, και στη συνέχεια τους παρά-

δωσε βορά στην ελληνική αντίδραση και που τους ξεπάστρεψε.

Πραγματικά γιατί να μη σκεφτούν έτσι οι Μακεδόνες;

Το ΚΚΕ έχει τα μεγαλύτερα γραφεία που έχει οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα στην Ελλάδα. Ελέγχει Δήμους και Συνδικάτα, είναι χωμένο παντού, συμμετέχει σε οικογενειακές κυβερνήσεις, και αλωνίζει σε όλη την Ελλάδα και βέβαια και στην ελληνική Μακεδονία.

Όμως οι παλιοί Μακεδόνες του ΚΚΕ και του ΔΣΕ είναι και εξόριστοι και παραδομένοι στην περιφρόνηση. Αλλά και οι Μακεδόνες που ζουν στην Ελλάδα, και που επιβίωσαν ζαρωμένοι μέσα στον τρόπο για σαράντα χρόνια και κυρίως τα παιδιά τους που σήκωσαν κεφάλι και ξαναβρίσκουν τώρα το χαμένο τους εθνικό δίκιο και αυτοί πρώτο πρώτο κατήγορο και λασπολόγο βρίσκουν τώρα μπροστά τους

το ΚΚΕ

Οι Μακεδόνες συμπυκνώνουν την προδοσία σε δύο φράσεις, μια του Φλωράκη και μια του Βαφειάδη:

Ο Φλωράκης είπε ότι όσοι αυτοποκαλούνται Μακεδόνες είναι εχθροί της Ελλάδας. Όσο για τον Βαφειάδη αυτός χαιρετώντας τον σφαγέα του ΔΣΕ Τσακαλώτο υπεράσπισε τη δράση του και τη δράση όλου του ΚΚΕ και του ΔΣΕ λέγοντας ότι χάρη σ' αυτήν η Μακεδονία έμεινε ελληνική. Αυτά τα λόγια επιβεβαιώνουν μοιραία στη συνείδηση των Μακεδόνων την υπόθεση της προσχεδιασμένης προβοκάτσιας.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Αλλά πρόκειται πάντα μόνο για την υπόθεση, το μεγαλείο των Μακεδόνων προσφύγων, ιδιαίτε-

ρα των προσφύγων μαχητών του ΔΣΕ είναι ότι δεν είναι καθόλου μα καθόλου διατεθειμένοι να απαρνηθούν τον κοινό διεθνιστικό αγώνα και να συγκρουστούν με τον ελληνικό λαό, ούτε μιλώντας για τα παλιά, ούτε για τα τωρινά.

Αυτό το απόδειξαν μπροστά μας, ζωντανά από τον τρόπο που μας αγάλιασαν και βούρκωσαν από τη χαρά τους να έχουν στο πλευρό τους πάλι μετά από τόσα χρόνια Έλληνες επαναστάτες και δημοκράτες. Είχαν δει από βίντεο τις τοποθετήσεις της ΟΑΚΚΕ στη συγκέντρωση του Ουράνιου Τόξου στη Φλώρινα και είχαν διαισθανθεί ότι αυτή τη φορά δεν επρόκειτο για τους συνηθισμένους

ψεύτικους φίλους. Έτσι όταν στη συγκέντρωση του Τέρνοβο αναγγέλθηκε και η παρουσία εκπροσώπου της ΟΑΚΚΕ ξέσπασε ένα δυνατό και παρατεταμένο

χειροκρότημα από τους χιλιάδες συγκεντρωμένους.

Αλλά και στη συνέχεια σε κάθε επαφή που είχαμε με παλιά μέλη του ΔΣΕ αλλά και με τα παιδιά τους, όλοι μας μίλαγαν με τόση θέρμη για τα "ελληνάκια" και τα "συντροφάκια" του ΔΣΕ που τότε πέθαιναν κυριολεκτικά ο ένας για τον άλλον. "Πώς να τους ξεχάσω τους Έλληνες" επαναλάμβανε διαρκώς ο Popofski "τί να πω για τους Έλληνες";

Διαπιστώσαμε ότι αυτή η γιγαντιαία παράδοση ήταν εκείνη που στήριξε στο βάθος και την ενότητα της ΟΑΚΚΕ με το Ουράνιο Τόξο στις εκλογές του 1996. Οι πρόσφυγες υπεράσπισαν το κοινό κατέβασμα σε αντίθεση με εκείνα τα τμήματα του μακεδονικού κινήματος που ήταν επηρεασμένα ταυτόχρονα από τον μακεδονικό εθνικισμό και τον αντικομμουνισμό.

Το Τέρνοβο ήταν και για μας μια αποκάλυψη. Καταλάβαμε ότι δεν είμασταν εκεί μόνο σαν Έλληνες δημοκράτες που υπεράσπιζαν το δίκιο των μακεδόνων προσφύγων και Ελλήνων πολιτών να γυρίσουν στον τόπο τους, ούτε είμασταν εκεί μόνο σαν διεθμιστές που υπερασπιζαμε την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους και του δικαιώματος στην ανεξαρτησία του μακεδονικού κράτους. Καταλάβαμε ότι στο Τέρνοβο αντιπροσωπεύαμε αντικειμενικά την κλονισμένη ελληνομακεδονική ενότητα από την πλευρά του ελληνικού λαού και των Ελλήνων επαναστατών. Ο ρόλος μας, ο ρόλος κάθε Έλληνα δημοκράτη και διεθμιστή, ο ρόλος κάθε τίμιου ανθρώπου σ' αυτή τη χώρα, είναι να ξεπλύνει τη ντροπή της προδοσίας και να σκύψει και να σηκώσει από τις λάσπες και να ενώσει το κομμένο νήμα της ιστορίας εκείνου που έδωσε τους δύο λαούς στον πιο ωραίο αγώνα της νεώτερης ελληνικής και βαλκανικής ιστορίας.

Μέσα λοιπόν σε αυτά τα πλαίσια εξηγήσαμε στους Μακεδόνες φίλους μας πολιτικούς πρόσφυγες στη Μπίτολα, στα γραφεία του Συλλόγου τους, ότι για μας δεν υπάρχει καμιά προσχεδιασμένη προβοκάτσια του ΚΚΕ, του ΔΣΕ και των Ελλήνων επαναστατών ενάντια στους μακεδόνες μαχητές μετά το 1947.

ΤΑ ΔΥΟ ΚΚΕ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Για μας υπάρχουν δύο ΚΚΕ. Υ-

Ένας λαός βρίσκει τη φωνή του

Στις 26 του Ιούλη, το προηγούμενο βράδυ πριν την επίσκεψή μας στο Τέρνοβο, παρακολουθήσαμε μια πολιτιστική εκδήλωση στο χωριό Ολυμπιάδα της ελληνικής Μακεδονίας.

Ήταν χορευτικά συγκροτήματα που αποτελούνταν περισσότερο από νεολαίους. Η εκδήλωση είχε οργανωθεί από τον πολιτιστικό σύλλογο του χωριού αλλά είχε σαμποταριστεί από τις αρχές και είχαν ασκηθεί στον κόσμο κάθε λογής πιέσεις για να μην πάει σ' αυτήν την εκδήλωση.

Αυτοί οι χοροί είναι εθνικά μακεδονικοί και συχνά αυτοί που τους χορεύουν δεν έχουν εθνική μακεδονική συνείδηση. Οι Έλληνες εθνικιστές εμφανίζον για χρόνια αυτούς τους χορούς και τους εμφανίζουν ακόμα σαν ελληνικούς. Αυτή την απάτη μπορούν να την κάνουν γιατί ο χορός δεν συνοδεύεται από τραγούδι. Από τους χορούς έχουν βγάλει την ανθρώπινη λαλιά γιατί αυτή η λαλιά είναι απαγορευμένη.

Έτσι τα συγκροτήματα χορεύουν τους χορούς και μένει διφορούμενο στη γνώμη και στο αίσθημα του καθένα το τι αυτοί σημαίνουν.

Τέτοιου είδους εκδηλώσεις αρχίζουν λοιπόν και τελειώνουν συνήθως δίχως φωνή.

Μιλάει μόνο ο χορός και η μουσική.

Αυτή τη φορά, στην Ολυμπιάδα ενώ όλα τα συγκροτήματα από τα διαφορετικά χωριά είχαν χορέψει το καθένα τους δικούς του χορούς η μπάντα άρχισε να παίζει και να τραγουδάει κι όλας. Και τραγούδησε μακεδονικά, αφού αυτός είναι ο μοναδικός στίχος που βρίσκεται πίσω από το χορό.

Τότε είδαμε όλα τα συγκροτήματα να ενώνονται σε ένα πελώριο γύρο και οι εκατοντάδες θεατές να τρέχουν και να μπαίνουν κι αυτοί στο χορό με μια ενθουσιώδη ορμή.

Ήταν ξαφνικά μια πολυπληθής νεολαία που χόρευε με πάθος μέσα στην Ελλάδα στον ήχο μιας γλώσσας που δεν γνωρίζαμε. Αυτή ήταν η εκδίκηση της ιστορίας. Τόσα δα πιτσιρίκια συνέτριβαν κάτω από τα χοροπηδητά τους το μύθο της αιώνιας, καθαρής και επίπεδης Ελλάδας.

Ο ελληνικός σοβινισμός δούλεψε δεκαετίες για να σβήσει τη φωνή ενός λαού. Και έκαψε και σκότωσε και γκρέμισε για να το πετύχει. Και κάτι πέτυχε. Αλλά το χορό δεν μπόρεσε να τον σβήσει και έτσι προσπάθησε να τον οικειοποιηθεί. Τώρα τόση βία και τόσο ψέμμα πάνε χαμένα. Η νέα γενιά των εθνικά Μακεδόνων ψάχνει να βρεί και βρίσκει τη φωνή της.

"Μακεδόνες" και "Σλαβομακεδόνες" στο παλιό ΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 6

ΚΚΕ ένα ακαδημαϊκό ζήτημα. Ήταν ένα ζήτημα πάλης για την αναγνώριση των εθνικών μειονοτικών δικαιωμάτων, αγώνα που τον πλήρωσε με πολύ αίμα. Γιατί μ'αυτή τη θέση το κόμμα ήρθε σε πλήρη σύγκρουση με τον ελληνικό φασισμό, το κράτος και το υπουργείο Εξωτερικών. Τώρα όσο αφορά την ορολογία:

Υπάρχουν μια σειρά από σοβαρά κομματικά ντοκουμέντα που μιλάνε για "Μακεδονικό λαό" ή "μακεδονική εθνική μειονότητα", όπως υπάρχουν και ντοκουμέντα που μιλάνε για "Σλαβομακεδόνες". Θα παραθέσουμε δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

"Οι κυρίαρχες τάξεις, που η ιστορία τους είναι ιστορία ξεπουλήματος του ελληνικού λαού στους ξένους ιμπεριαλιστές, που παραδόσαν ολόκληρα τμήματα της Ελλάδας τότε στους Αγγλογάλλους και τότε στους Γερμανούς που προδώσαν και προδίνουν τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα του ελληνικού λαού, ολοκληρώνουν την τυραννική αυτή πολιτική τους με τον πιο απάνθρωπο τρομοκρατικό στραγγαλισμό των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που κατοικούν στην Ελλάδα και κατά πρώτο λόγο των Μακεδόνων..."

Μόνο τότε ο Μακεδονικός λαός θα βρεί την πλήρη εθνική του αποκατάσταση" (6ο Συνέδριο του ΚΚΕ 1935)
"Στη βόρεια Ελλάδα ο μακεδονικός (σλαβομακεδονικός) λαός τάδοσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας που προκαλούν το θαυμασμό ...Παράλληλα το ΚΚΕ πρέπει ριζικά να βγάλει από τη μέση όλα τα εμπόδια να χτυπήσει όλες τις μεγαλοελλαδίτικες σοβινιστικές εκδηλώσεις και τα έργα που προκαλούν δυσaréσκεια και δυσφορία μέσα στο μακεδονικό λαό και έτσι βοηθούν..."

Ο σλαβομακεδονικός και ο ελληνικός λαός μόνο ενωμένοι μπορούν να

νικήσουν"

(5η Ολομέλεια της Κ.Ε Γενάρης 1949)

Θα παρατήρησε ο αναγνώστης την χρησιμοποίηση διαφορετικών ορολογιών. Όμως όπως σαφώς προκύπτει και από αυτά τα κομματικά ντοκουμέντα το ΚΚΕ μιλούσε για ξεχωριστή εθνική Μακεδονική οντότητα. Αυτό είναι το βασικό.

Όμως επειδή ένα κομμουνιστικό κόμμα, δεν είναι απλά ένα κόμμα μόνο υπερασπιστής των εθνικών μειονοτήτων, αλλά ένα προλεταρικό κόμμα που θέλει να ενώσει την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους όλης της χώρας, στην πάλη για την πολιτική εξουσία, είναι αναγκασμένο από άποψη ταχτικής να παίρνει υπόψη του σε κάθε φάση τις διαθέσεις των μαζών.

Έτσι η χρησιμοποίηση και του όρου "σλαβομακεδόνες" από το ΚΚΕ μέσα σε εκείνες τις συνθήκες έπαιρνε ακριβώς υπόψη του αυτές τις διαθέσεις και δεν είχε να κάνει σε τίποτα με την σημερινή χρησιμοποίηση του όρου από τους σοσιαλφασίστες του Περισσού ή τους οππορτουμιστές που μαζεύονται γύρω του. Η θεμελιακή διαφορά βρίσκεται στο ότι ο σημερινός οππορτουμισμός χρησιμοποιεί τον όρο "σλαβομακεδόνες" για να αρνηθεί τον εθνικό χαρακτήρα των Μακεδόνων και για να αρνηθεί κυρίως το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού τους επιβάλλοντας αυτός σε αυτούς το όνομα που θέλει ο ελληνικός σοβινισμός. Αντίθετα ποτέ το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ δεν έφερε το "σλαβομακεδόνες" σε αντιπαράθεση με το Μακεδόνες και ποτέ δεν χτύπησε τον εθνικό τους αυτοπροσδιορισμό.

Το ΚΚΕ μέχρι την διάλυση του παρά τον εθνικισμό που υπήρχε σαν δευτερεύουσα πλευρά μέσα στις γραμμές του, κράτησε πάντα ψηλά τη διεθνιστική σημαία, βάφοντάς την με το αίμα των καλλίτερων παιδιών του, Μακεδόνων και Ελλήνων.

ΦΛΩΡΙΝΑ:

ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗ ΒΑΣΩ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Στη σύσκεψη της κυβερνητικής επιτροπής την 30/7 αποφασίστηκε η εκτίμηση του έργου της μονάδας της ΔΕΗ της Φλώρινας από ανεξάρτητο οίκο. Αυτό ήταν ένα ισχυρό χαστούκι στην Παπανδρέου από το Σημίτη, που ήρθε αμέσως μετά το χαστούκι που της έδωσε ο Κόκκαλης. Η απόφαση αυτή του Σημίτη είχε δύο πλευρές: Ήταν υποχώρηση στην απαίτηση του σοσιαλφασιστικού μπλοκ για εξόντωση της ευρωσοβινίστριας Παπανδρέου αλλά αποτέλεσμα της δημοκρατικής πίεσης ενάντια στη σκανδαλώδη μονάδα της Φλώρινας. Ωστόσο η απόφαση αυτή δε σηματοδότησε καμία ρήξη με τα ρώσικα συμφέροντα.

Τον ανεξάρτητο οίκο θα τον επιλέξει η κυβέρνηση σε συνεργασία με τους Ρώσους. Αυτό το ίδιο το γεγονός σημαίνει ότι το πόρισμα του ανεξάρτητου εκτιμητή θα βρίσκεται σε συμφωνία με τα ρώσικα συμφέροντα, αλλά ακόμα και αν δε γίνει έτσι, το αποτέλεσμα θα είναι μάλλον περαιτέρω παραχωρήσεις της κυβέρνησης στη ρώσικη πλευρά παρά ακύρωση της σύμβασης της ντροπής για το φυσικό άεριο. Έτσι, ο κύριος χαρακτήρας αυτής της απόφασης φαίνεται ότι είναι το χτύπημα στη Β. Παπανδρέου αλλά και στον συνεργαζόμενο με τους Ρώσους σοβινιστή Κοπελούζο, ο οποίος στην πρόσφατη σύγκρουση με το τσιράκι των Ρώσων Κόκκαλη, βρέθηκε πολιτικά απομονωμένος. Έτσι αυτός, όπως και ο προκάτοχος του Εμφιετζόγλου, από τον οποίο ο Λαλιώτης αφαιρέσε το έργο του μετρό Θεσσαλονίκης ακριβώς λόγω της σοβινισμού του, πρέπει να καταλάβει ότι δεν πρέπει ούτε καν να ονειρεύεται ότι μπορεί να αποκτήσει τις δάφνες του Κόκκαλη.

Αυτή η απόφαση του Σημίτη ήρθε σε συνέχεια των αυξανόμενων αντιδράσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ για τη σύμβαση ενόψει της κατάθεσης της στη Βουλή για ψήφιση. Μετά την ερώτηση των τριών βουλευτών που απευθυνόταν στην Παπανδρέου τον Απρίλη, ακολούθησε υποβολή σχετικού υπομνήματος και ο κύκλος αυτόν που διαφωνούν ανοιχτά διευρύνθηκε. Εκτός από τους αρχικούς τρεις, Πιπεργιά, Κουράκη και Αλαβάνο, προστέθηκαν και οι Παπαθεμελής, Βερυβάκης και Δαμιανίδης.

Το χτύπημα στη Β. Παπανδρέου ενίσχυσε και ο Κωνσταντόπουλος ο οποίος μίλησε για "κολυμβήθρα του Σιλωάμ" και για "επικίνδυνα παιχνίδια με τα διαπλεκόμενα". Ενώ ο Καραμανλής

προχώρησε παραπέρα, με την αποχώρηση της Ν.Δ. από τη διακομματική επιτροπή διαφάνειας για τις κρατικές προμήθειες.

Το χαρακτηριστικό στην αντίδραση του σοσιαλφασισμού στην υπόθεση της μονάδας της Φλώρινας, είναι ότι ποτέ δεν προσπάθησε να ξεσκεπάσει το σκάνδαλο επιμένοντας στα ειδικότερα στοιχεία που το αποκαλύπτουν, ποτέ δε χτύπησε συνολικά τη σύμβαση σε σύμβαση υποτέλειας, αλλά έκανε πάντα λόγο γενικόλογα για μεγάλα συμφέροντα και διαπλεκόμενα. Κι αυτό γιατί η αντίδραση αυτή είναι μόνο ένα τακτικό χτύπημα στον Κοπελούζο και στη Β. Παπανδρέου, και όχι μια στρατηγική αντίθεση με μια σύμβαση απ'ευθείας ανάθεσης σε ρώσικα συμφέροντα. Αυτή την αντίθεση δε θα μπορούσαν να την εκφράσουν ποτέ ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ αφού αυτά τα δύο κόμματα είναι ακριβώς που έχουν κάνει ότι μπορούν για να κάνουν αυτή την εξάρτηση όσο το δυνατό πιο ισχυρή.

Μαζί με την Παπανδρέου βρέθηκε στο στόχαστρο και ο αντικίντης Γιαννόπουλος, ο οποίος είχε στηρίξει τη Β. Παπανδρέου στην υπόθεση της Φλώρινας.

Η Β. Παπανδρέου κατά τη διάρκεια αυτής της επίθεσης έκανε σπασμωδικές ενέργειες όπως η κατάθεση αγωγής για 2 δις ενάντια στον *Ελεύθερο Τύπο*. Επίσης, κάλεσε στη συνεδρίαση του εκτελεστικού γραφείου σε αλληλεγγύη τους υπουργούς για να πάρει την απάντηση από το Σημίτη που την υπόχρεωσε να ανακοινώσει η ίδια την απόφαση της κυβερνητικής επιτροπής.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η καθυστέρηση της ψήφισης της σύμβασης στη Βουλή, πράγμα το οποίο είναι θετικό. Οι Ρώσοι όμως δεν πρέπει να ανησυχούν ιδιαίτερα, αφού η ΔΕΗ έχει φρόντισε να τους διασφαλίσει από κάθε άποψη, με ρήτρα αύξησης του συναλλαγματικού μέρους

του τιμήματος για κάθε μήνα καθυστέρησης η οποία ξεπερνά ήδη τα 300 εκ. δρχ.

Το σκάνδαλο της Φλώρινας δεν αντιμετωπίζεται με μέτρα τύπου "επιλογής ανεξάρτητου εκτιμητή" σε συνεργασία με τους Ρώσους. Πρόκειται για ένα σκάνδαλο διαρκείας για μία μακροχρόνια σχέση υποτέλειας. Όσα στοιχεία ξέρουμε αλλά και αυτά που έρχονται στην επιφάνεια το αποδεικνύουν. Εκτός από το καπέλο των 45 δις για τη συγκεκριμένη μονάδα, το πρωτόκολλο που υπέγραψε ο Σημίτης το 1994, προβλέπει απευθείας αναθέσεις κατασκευής κλάδων φυσικού αερίου σε εταιρείες επιλογής των Ρώσων, οι οποίες είναι υπερτιμολογημένες κατά 33 δις. Ο αρχικός προϋπολογισμός της ΔΕΠΑ γι' αυτούς τους κλάδους πριν τη θέση σε ισχύ του πρωτοκόλλου ήταν 76,3 δις, ενώ μετά τη θέση σε ισχύ του πρωτοκόλλου αναθεωρήθηκε για να φτάσει τα 110 δις. Πέρα από αυτό, όπως καταγγέλει ο Μάνος, υπερτιμολογήθηκε και το έργο της προμήθειας εγκατάστασης και θέσης σε λειτουργία μηχανολογικού εξοπλισμού υδροηλεκτρικών Συκιάς και Πευκοφύτου, το οποίο με απευθείας ανάθεση ανέλαβε εταιρεία επιλογής των Ρώσων κατά 25 δις (*Ελ. Τύπος 18/5*). Δηλαδή η υπερτιμολόγηση πλέον ανέρχεται σε 105 δις ένα δυσβάσταχτο ποσό για το ελληνικό δημόσιο.

Καθήκον όλων των δημοκρατών είναι να καταγγείλουν αυτή τη σύμβαση σε σύμβαση υποτέλειας στα ρώσικα συμφέροντα και να απαιτήσουν την ακύρωσή της.

Σημ: Την ώρα της σελιδοποίησης μαθαίνουμε ότι και η απ'ευθείας σκανδαλώδης ανάθεση στον Κόκκαλη του 1 εκατομμυρίου παροχών του ΟΤΕ αναστέλλεται. Αυτό φαίνεται σαν μια κίνηση αντιπερισπασμού σε βάρος του Κόκκαλη που κέρδισε την πρώτη μάχη με τον Κοπελούζο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Λόγω του Δεκαπενταύγουστου και του κλεισίματος για διακοπές του τυπογραφείου στο οποίο τυπώνεται η "Νέα Ανατολή" το επόμενο φύλλο της εφημερίδας δεν θα κυκλοφορήσει στις 15 Αυγούστου, αλλά δύο εβδομάδες μετά στις 29 Αυγούστου. Εννοείται ότι θα αναζητήσουμε τρόπους να τυπώσουμε την εφημερίδα πιο νωρίς στην περίπτωση που υπάρξουν ενδιάμεσα σοβαρές πολιτικές εξελίξεις. Ο Αύγουστος έχει άλλωστε αποδειχτεί τις πιο πολλές φορές μήνας μεγάλων γεγονότων. Η πολιτική δεν πάει ποτέ διακοπές.

